

Träet som båten byggs av kommer från kundens egen skog. Madeleine Harms var med och valde ut träden som skulle användas.

Många tror att hantverkarna i Sjökvarteret är anställda där trots att de verkar på den öppna marknaden. Det blir ett dilemma, förklarar Madeleine Harms.

Här hyllar Madeleine Harms en bottenstock med en skavhyvel.

försöker verka här. I de andra nordiska länderna finns det en mycket högre status på kulturgärningen – kunskapen är viktig, den värdesätts och stötts ekonomiskt.

Hon beskriver bevarandet av kulturarvet på Åland som "skört".

–Det är ju för ålänningarna det här finns och jag skulle så önska att jag kunde ta emot skolklasser i större utsträckning. Vartenda skolbarn borde ju ha varit här, det är en del av ålänningarnas kulturhistoria. Det borde vara en del av undervisningen.

Ett dilemma i Sjökvarteret

Premisserna för att verka i Sjökvarteret är inte bra, menar Madeleine Harms. I och med att hon verkar på den öppna marknaden är hennes inkomst det kunden betalar för båten. Hon betalar hyra för sin plats att bygga båten på i Sjökvarteret och för maskinerna. Samtidigt förväntas hon ställa upp och ta emot besökare i stort sett dagligen.

–Det blir svårt när jag finns på en plats som är offentlig och där folk tror att jag är anställd.

Hon var med och byggde segeljakten Alanta från vårvintern 2019 och framåt. Då ingick det i projektbudgeten att guida och visa upp projektet, något som hon tyckte var jättetrevligt.

–Jag tycker om det, jag tycker att det är en del av mitt arbete egentligen att visa upp det. Men det blir en krock när jag har en kund som betalar en viss summa. Jag tar emot skolklasser och hittar på program för dem, men jag får inte betalt för det.

Hon återkommer till Alanta flera gånger under samtalet.

–Bruket av klinkbåtar är också kulturarv och där kommer Alanta in. Jag är stolt över att ha varit med i det projektet, att det finns möjlighet för barn och ungdomar att få komma ut och segla även om man själv inte äger en båt.